

mare de déu del carrer

mare de déu del carrer

ÀNGEL CALDAS I BOSCH

La gent porta a la cartera alguna foto dels que més estima. El dia 6 de maig de 1993, a la parròquia de Sant Jaume de Salt, entre la paret del campanar i la vorera del carrer, l'escultor Antoni Delgado hi va col·locar, sobre una gran pedra de Banyoles, cisellada per l'aigua, una estàtua en bronze de la Mare de Déu, portant de la mà, ben estreta, l'Infant Jesús, com qui va a l'escola o a comprar amb la Mare. És un grup escultòric d'un metre vuitanta. Té un gest ample, generós, normal, com una mare que va per feina pel carrer, per tornar a casa, amb el Nen, i continuar el treball de mestressa, com totes les dones de Salt i del món. La gent que passa, la "troba", com qui troba una amiga i s'hi para a xerrar. Per això s'anomena la Mare de Déu del Carrer. És pròxima, familiar. Comprensiva. Es veu que la gent necessita dir coses a Déu. I el normal és passar per la seva

Mare. Ningú no pot dir el que hi ha en l'esguard dels transeünts que la miren. Uns quants segons més que una mirada normal. Més que una mirada, és un missatge, una petició, un acte d'amor, un record, una angúnia, una alegria que es paga amb un somriure. Té la mà forta. Estreny amb seguretat. La gent del carrer és el que necessita: lligar els caps per alt, oxigenar els nostres problemes amb una relació íntima amb Déu. La Mare de Déu del Carrer té un nom complert: és "Mare de Déu del Carrer, Mare del Bell Amor". Perquè, en el fons, la gent que va pel carrer, que som tots, necessita sentir-se estimada. Hi ha un amor "bell" -sinó no és amor- que tots necessitem. Un amor humà i diví que hem de reaprendre, perquè ara tothom diu que la crisi actual no és problema només d'euros. És problema de cor. D'un cor nou. Que es renova cada dia. "A casa, al treball, al carrer i a tot arreu. Amb un amor bell i pur, fet de santedat i de servei".

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/cultura/2012/06/16/mare-deu-del-carrer/567949.html?utm_source=rss